

Arrest

**nr. 207 721 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende minderjarige Britse zoon.

Op 8 februari 2018, met kennisgeving op 23 februari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2017 werd ingediend door:

*Naam: D. (...)
Voornaam: A. (...)
Nationaliteit: Gambia
Geboortedatum: (...).1977
Geboorteplaats: Banjul
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig kind, de genaamde D.E.R. (...) °(...)/2015 van Britse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5 ° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’.

Verder stelt artikel 40bis, §4, vierde lid van de wet van 15.12.1980 dat ‘Het in §2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Betrokkene heeft echter niet afdoende aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig bovenstaand wetsartikel.

Volgende documenten werden hieromtrent voorgelegd:

- Loonbrieven op naam van J.n.J. (...) mbt de tewerstelling via Start people services NV van de periode januari 2017 – december 2017 waaruit blijkt dat de moeder van het kind, waarmee betrokkene wettelijk samenwonend is, reeds drie kinderen ten laste heeft en slechts deeltijds werkt.

Gezien het in het kader van een aanvraag gezinshereniging volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980, de aanvragende ouder is die dient aan te tonen de referentiepersoon ten laste te hebben (en dus zelf over afdoende persoonlijke bestaansmiddelen te beschikken om dit te doen), kunnen deze stukken niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van betrokkene. Als bewijs legt betrokkene enkel loonbrieven voor van de moeder van het kind.

Bovendien heeft betrokkene ook niet aangetoond te beschikken over een ziektekostenverzekering. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Voor zover betrokkene alsnog artikel 40bis, §2,4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht zou kunnen leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ‘ten laste’ te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de vader niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest het kind vermogend zijn is het niet aan de kleuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr artikel 376 BW).

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat:

" Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 40bis.

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. [...f

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. [...f

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een

ziekttekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

[...]"

Overwegende dat artikel 376 B.W. stelt dat:

" Artikel 376B.W.

Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.

[...]"

Overwegende dat vertoger een aanvraag deed voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op basis van afstamming van een Europese onderdaan (Britse zoon), de jongeheer D.E.R. (...), geboren te (...) op (...) 2015 en van Britse nationaliteit;

Dat vertoger deel uitmaakt van het kerngezin van de jongeheer D.E.R. (...) en diens moeder mevrouw J.N.J. (...), geboren op (...) 1977 te Serra Kunda (Gambia) en van Britse nationaliteit;

Dat overeenkomstig artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980, vertoger een aanvraag indiende op 30 maart 2017 teneinde te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister;

Dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 van het K.B. van 8 oktober 1981 bewijst, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het stadsbestuur van de plaats waar hij verblijft en een bijlage 19 wordt ter hand gesteld conform artikel 52, §1 van het K.B. van 8 oktober 1981;

Dat vertoger vervolgens binnen de drie maanden dient aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en een aantal stukken diende te bezorgen;

Dat het in concreto ging over het bewijs van ten laste zijn, derhalve de loonfiches van de partner moeder van de Europese vreemdeling, het Gambiaans paspoort en het bewijs van identiteit van de betrokkene;

Dat blijkbaar alle andere stukken nuttig aanwezig waren blijkens de bijlage 19ter;

Dat deze stukken uitdrukkelijk werden overgelegd aan de diensten van de gemeente Dendermonde en dit tijdig waarna conform artikel 52, §4 van het K.B. van 8 oktober 1981, het gemeentebestuur de aanvraag overmaakte aan de gemachtigde van de Minister;

Dat thans in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, de bestreden beslissing de bijlage 20, wordt aangegeven dat volgens de verwerende partij het bewijs over de ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt niet zou gegeven zijn;

Dat vertoger laat gelden dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat hij beschikking heeft over een ziektekostenverzekering, nalezing van de bijlage 19ter wijst uit dat in geen geval bijkomend deze stukken nog werden gevraagd;

Dat aan de hand evenwel van de bijlage 19ter wordt aangetoond dat alle nuttige stukken zoals voorzien in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 werden overgelegd en er bijkomende stukken werden gevraagd, zijnde het attest van ten laste zijnde, bewijs van identiteit en het paspoort uit Gambia, wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat conform artikel 376 B.W. de beide ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen en ook gezamenlijk zijn goederen beheren;

Dat volgens de bestreden akte het zou gaan om een kleuter die zijn vermogen niet kan beheren en derhalve ook geen volwassene kan ten laste nemen in de zin van artikel 376 B.W. maar dat hier de verwerende partij manifest artikel 376 B.W. schendt daar waar perfect de vermogende minderjarige volwassenen ten laste kan nemen met inbegrip van zijn ouders die conform artikel 376 B.W. het loutere recht hebben om het gezag over de persoon van het kind uit te oefenen en zijn goederen te beheren alsook uiteraard hun eigen goederen en huwelijksvermogen;

Dat de verwerende partij artikel 376 B.W. totaal verkeerd interpreteert stellende dat blijkbaar volgens de verwerende partij een (vermogende) EU-burger die wordt vervoegd door zijn vader die nog niet kan worden gemachtigd tot het uitoefenen van een lucratieve activiteit gelet op het feit dat hij nog geen beschikking heeft over een verblijfsrecht wordt uitgesloten;

Dat dit uiteraard onmogelijk is daar waar binnen het kader van de Europese regelgeving er geen verzwaaring van de voorwaarden kan worden opgelegd aan de Europese vreemdeling die niet zou gelden ten overstaan van de Belg of de Europese vreemdeling binnen het kader van artikel 40ter dan wel artikel 10 van de wet van 15 december 1980;

Dat effectief wat betreft de Belg die vervoegd wordt de verplichting geldt van het beschikken over voldoende inkomsten door de referentiepersoon en niet door de vervoegende persoon die prima facie uitgesloten is van het uitoefenen van winstgevend werk wanneer hij binnen het kader van artikel 40ter / 40bis of artikel 10 van de wet van 15 december 1980 gezinshereniging aanvraagt met zijn minderjarig kind en nog niet gemachtigd werd tot verblijf voor meer dan drie maanden, derhalve uitgesloten is van winstgevende arbeid;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de redenering dan ook volstrekt defect is;

Overwegende dat in dezelfde zin de verwerende partij perfect aangeeft dat de gezinshereniging van de vader of de moeder van de minderjarige burger van de Europese Unie bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 niet kan worden afgewezen voor zover de minderjarige burger van de Europese Unie ten laste is en vader daadwerkelijk het hoederecht over beschikt;

Daar waar de verwerende partij aangeeft dat het gaat over een kleuter staat het vast dat dit kind ten laste is en dat vertoger daadwerkelijk het hoederecht uitoefent weze het samen met zijn partner, moeder van het kind;

Overwegende dat tevens artikel 40bis, § 4, 4° lid van de wet van 15 december 1980 stelt dat het bedoelde familielid moet bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften te voorzien en die van zijn kind burger van de Unie om niet ten laste te vallen van het sociaal zekerheidsstelsel van het Rijk;

Dat ook dit vaststaat en dat de verwerende partij diende rekening te houden met de bestaansmiddelen, hun aard en hun regelmaat zoals deze wordt gegenereerd door de beide ouders;

Dat het absoluut onaanvaardbaar is dat de verwerende partij aangeeft dat de partner van verzoeker nog andere kinderen zou hebben en daarvan kindergeld zou genieten en slechts deeltijds zou werken wat niet in overeenstemming is met een maatschappelijk onderzoek aangaande de financiële draagkracht van het gezin;

Dat eenvoudig verwijzen naar een aantal punten zonder evenwel na te kijken of verzoeker al dan niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel is onaanvaardbaar;

Dat vertoger bovendien aangeeft dat nergens uit het ganse dossier blijkt dat hij ook maar zich zou richten tot het sociale bijstandsstelsel;

Dat vervolgens de verwerende partij in de motivering van de bijlage 20 volledig de mist ingaat wanneer zij stelt dat binnen het kader van de aanvraag gezinshereniging volgens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 de aanvragende ouder moet aantonen de referentiepersoon ten laste te hebben en dus zelf over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen te beschikken om dit te doen stellende dat vervolgens indien dat bewijs zou geleverd worden deze stukken niet mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de betrokkene ... ;

Overwegende dat ten minste hier de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd en dat vertoger zich de vraag stelt of de verwerende partij wel begrijpt wie hier de referentiepersoon is ... ;

Dat indien de referentiepersoon het kind is dan is het aangetoond dat deze beschikking heeft over voldoende inkomsten om menswaardig te leven, minstens dat het kleinste sociaal onderzoek dit had uitgewezen;

Dat in het andere geval vertoger de referentiepersoon is en wordt deze door het gedrag zelve van de verwerende partij uitgesloten van het presteren van winstgevendende arbeid nu hij nog niet eens werd gemachtigd tot het verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat derhalve manifest verzoeker wordt uitgesloten van de rechten voorzien in artikel 8 van het EVRM;

Dat in ieder geval verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 en dat dit wordt gedaan met schending van de rechten van vertoger zowel onder het Verdrag als onder de wet van 15 december 1980 en zelfs er een verkeerde interpretatie wordt gegeven van artikel 376 B.W.;

Dat vertoger opmerkt dat indien hij zou alsnog ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel de verwerende partij ten allen tijde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht;

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dan ook volstrekt ten onrechte werd genomen en maakt dat thans vertoger verblijft in het Rijk zonder bevel het grondgebied te verlaten maar eveneens zonder verblijfsdocumenten waardoor zijn verblijf ten minste als precair dient te worden aangemerkt;

Dat in dezelfde zin vertoger ook niet gemachtigd noch gerechtigd is tot het presteren van winstgevendende arbeid;

Dat vertoger geenszins enige inbreuk heeft gepleegd op de interne of externe veiligheid maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij haar werk onzorgvuldig heeft gedaan;

Dat in ieder geval de bestreden beslissing niet naar evenredig werd genomen daar waar vertogers gedrag geenszins indruist tegen de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn, in geen geval wanordelijkheden veroorzaakt of hij zich zou plichtig maken aan strafrechtelijke feiten en dat hij een gevaar zou betekenen voor de openbare gezondheid, de goede zeden of de bescherming van rechten van rechten van derden;

Dat de bestreden beslissing dan ook een niet toelaatbare en buitenproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van vertoger en zijn echtgenote zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd;”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Overwegende dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Overwegende dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat een aantal gevraagde documenten ontbreken in het dossier op het ogenblik dat de administratie hierover moet een beslissing nemen;

Overwegende dat vertoger aangeeft dat hij zoals gevraagd binnen de termijn alle nuttige stukken en bescheiden heeft overgelegd;

Dat uwe Raad er niet aan zal voorbij gaan aan het feit dat de bestreden akte intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar eigenlijk de verwerende partij de verplichting legt op de schouders van verzoeker om bestaansmiddelen voor het gezin te verwerven in het Rijk maar goed weet dat deze bestaansmiddelen niet kunnen worden verworven zolang vertoger geen recht op verblijf wordt toegekend;

Dat hier zelfs de lezing van artikel 376 B.W.9 juncto artikel 40bis en het EVRM totaal worden door mekaar gedraaid op een onbehoorlijke wijze en dat vertoger zelfs de vraag stelt of in fine van de beslissing de verwerende partij nog wel weet wie hier als referentiepersoon moet worden gehanteerd;

Dat deze redenering supra wordt uiteengezet en dat eigenlijk de vraag is dat ofwel de minderjarige in zijn kerngezin de beschikking heeft over voldoende inkomsten om menswaardig te leven wat ten voile wordt aangetoond aan de hand van stukken wat niet kan worden weggeveegd door anderzijds te stellen dat deze minderjarige niemand ten laste kan hebben want hij zou maar een kleuter zijn en niet in staat om zijn vermogen te beheren en derhalve een volwassene ten laste te houden, wat neerkomt op een kringredenering;

Dat in de gegeven omstandigheden de verwerende partij de ouder van een Europese vreemdeling uitsluit, wat manifest in strijd is met het EVRM alsook met minstens de geest van de wet van 15 december 1980 als het al niet letterlijk ingaat tegen de toepassingen van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980;

Dat niet anders kan dan worden vastgesteld dat de akte niet draagkrachtig wordt gemotiveerd wanneer aan de hand van een redenering aangaande de referentiepersoon vertoger gewoon wordt uitgesloten van gezinshereniging weze het zonder bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat hier de verwerende partij voorbij gaat aan de kern van artikel 8 van het EVRM, artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 houdende het recht op gezinshereniging, en zelfs artikel 376 van het B.W, door te stellen dat kleine jongens niet kunnen instaan voor het beheren van een vermogen, derhalve geen volwassene ten laste mogen of kunnen nemen in weerwil van het feit dat artikel 376 B.W. gewoon aangeeft dat het vermogen wordt beheerd door beide ouders gezamenlijk wanneer zij beschikking hebben over het ouderlijk gezag;

Dit is hier het geval;

Dat dan ook moet aangenomen dat daar waar de motivering defect is, ingaat tegen het dossier en volkomen onjuist is, er ook geen sprake is van een beslissing die gemotiveerd is en die draagkrachtig is in feite en in rechte, derhalve de motivering afwezig is en de beslissing tenminste ingevolge inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 moet worden vernietigd;

Dat in dezelfde zin het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden;

Dat inderdaad de betrokken overheid op eenvoudige vraag had kunnen verzoeken om de stukken opnieuw samen te stellen maar dat zij dat niet heeft gedaan, ongetwijfeld om niet buiten welke termijn dan ook te schuiven met alle gevolgen van dien op het verblijfsrecht van vertoger;

Dat de motivering dan ook niet deugdelijk kan worden beschouwd in feite noch in rechte, bovendien niet afdoende zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Overwegende dat het tweede middel is eveneens ernstig;

Overwegende dat de bestreden akte moet worden vernietigd;

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, juncto artikel 376 B.W. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij wel degelijk had aangegeven dat hij over een ziektekostenverzekering beschikte en dat uit de bijlage 19ter alleszins niet blijkt als zou hij dat document nog hebben moeten bijbrengen. Op grond van artikel 376 B.W. meent hij dat de minderjarige de volwassen ten laste kan nemen omdat de ouders het recht hebben om het gezag over de persoon van het kind uit te oefenen en zijn goederen te beheren. Nergens uit het dossier zou blijken dat zijn partner zich gericht heeft tot het sociale bijstandstelsel.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische toepasselijke bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40bis, §2, 5° juncto artikel 40, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Feitelijk stelt het bestuur dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om der referentiepersoon ten laste te nemen, dat verzoeker niet heeft aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken en niet kan worden weerhouden als zou de minderjarige de vader ten laste hebben.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

verzoeker d.d. 17 augustus 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als vader van zijn minderjarig kind, D.E.R. (...), geboren op 2 juli 2015, met de Britse nationaliteit. Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.” De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.”

Artikel 40bis §4, tweede lid luidt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.” (eigen onderlijning)

Uit voorgaande blijkt dat de vader om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4 van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen bewijs van ziektekostenverzekering heeft voorgelegd, waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals vereist in artikel 40bis van de vreemdelingenwet en zoals supra geciteerd. Verzoeker meent dat hij gezegd heeft dat hij over dergelijk document beschikt doch geeft toe dat hij het niet heeft overgemaakt aan het bestuur. Waar hij stelt dat hij in de bijlage 19ter niet gevraagd werd om dit voor te leggen, hij veronderstelt wordt de wetgeving te kennen en derhalve kennis te hebben van de documenten die hij diende over te maken. Bovendien blijkt uit de bijlage 19ter evenmin dat hij expliciet verzocht werd om loonfiches voor te leggen, maar hij dit toch ook gedaan heeft.

De vaststelling, dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van het voorleggen van een ziektekostenverzekering, volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, m.b.t. het bestaan van voldoende bestaansmiddelen loonbrieven voorlegde op naam van J.N.J. (...) m.b.t. een tewerkstelling bij Start People Services NV voor januari 2017 tot december 2017. Hieruit blijkt enkel dat de moeder van de referentiepersoon, die drie kinderen heeft, tewerkgesteld is. Die documenten zeggen echter niets over zijn bestaansmiddelen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de wettelijke samenwoning niet geregistreerd werd.

Verzoeker betwist niet dat op basis van de door hem overgemaakte stukken niet kan worden afgeleid welke bestaansmiddelen hij heeft zodat hij zijn kind ten laste kan nemen.

Hij stelt echter dat de bestaansmiddelen van het kind in rekening dienen te worden gebracht en dit op grond van artikel 376 B.W., maar gaat eraan voorbij dat dit luidt als volgt:

“Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op. Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen. Oefenen de ouders het gezag over de persoon van het kind niet gezamenlijk uit, dan heeft alleen de ouder die dat gezag uitoefent, het recht om de goederen van het kind te beheren en het kind te vertegenwoordigen, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen. De andere ouder behoudt het recht om toezicht te houden op het beheer. Met dat doel kan hij bij degene die het gezag uitoefent of bij derden alle nuttige informatie inwinnen en zich in het belang van het kind tot de [1 familierechtbank]1 wenden.” (eigen onderlijning)

Het feit dat de ouders de goederen beheren van minderjarige kinderen, betekent geenszins dat de ouders automatisch ten laste vallen van hun minderjarige kinderen. Minstens wordt door verzoeker niet aangetoond waaruit het vermogen van zijn minderjarig kind dan wel zou bestaan.

In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd dat de minderjarige uieraard de vader niet ten laste heeft. Het tegendeel wordt met geen enkele stukken aangetoond.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij ouder is van een minderjarige Unieburger.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben immers juist tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij geen legaal verblijfsrecht zou verkrijgen indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de

verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

De middelen zijn ongegrond."

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen acht de Raad het passend de middelen samen te bespreken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° en 5° en artikel 40bis, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verduidelijkt dat aan de verzoekende partij geen verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar minderjarige Britse zoon kan worden toegestaan op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en zij niet heeft aangetoond te beschikken over een ziektekostenverzekering. Volledigheidshalve wijst de verwerende partij erop dat aan de verzoekende partij evenmin een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet nu uit het geheel van de voorgelegde documenten niet kan worden besloten dat zij ten laste is van haar zoon die zij in België komt vervoegen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de motivering zich beperkt tot "*de opmerking dat een aantal gevraagde documenten ontbreken*".

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Op 17 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende minderjarige Britse zoon.

De verwerende partij onderzoekt blijkens de bestreden beslissing in de eerste plaats of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid 5° van de vreemdelingenwet om als vader van een minderjarige burger van de Unie haar zoon te komen vervoegen. De verwerende partij wijst er terecht op dat in dit geval overeenkomstig artikel 40bis, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij het bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van deze bepaling en dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering. Het betreft cumulatieve voorwaarden.

De verwerende partij stelt onder meer vast dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken. Dit strookt met het administratief dossier, waarvan kan worden vastgesteld dat het geen bewijsstuk bevat dat de verzoekende partij beschikt over een ziektekostenverzekering. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift slechts dat zij heeft

aangegeven over een ziektekostenverzekering te beschikken, maar zij ontkent niet dat zij geen bewijs hiervan heeft overgemaakt. Meer zelfs, zij geeft zelf toe geen dergelijk stuk te hebben overgemaakt, en wijt dit aan het feit dat dit niet zou gevraagd zijn. Zij merkt op dat het aanvraagformulier bijlage 19ter niet vermeldt dat bijkomende stukken dienen te worden bijgebracht.

Hoewel de bijlage 19ter inderdaad niet vermeldt dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij nog een bewijs van haar ziektekostenverzekering overmaakt, wijst de Raad erop dat van een aanvrager kan worden verwacht dat hij de voorwaarden kent die van toepassing zijn op het verblijfsrecht waarop hij meent aanspraak te kunnen maken en dat hij alle nuttige stukken aan de verwerende partij overmaakt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij werd verhinderd het bewijs voor te leggen dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering. Zij geeft niet aan waaruit zij afleidt dat de gemeente in haar geval verplicht was op de bijlage 19ter specifiek te vermelden dat zij het bewijs van een ziektekostenverzekering diende over te maken binnen de drie maand na het indienen van de aanvraag voor een verblijf in functie van haar in België verblijvende minderjarige Britse dochter. Geenszins blijkt uit het dossier dat de gemeente heeft laten uitschijnen aan de verzoekende partij dat zij alle stukken zou hebben voorgelegd opdat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan haar zou worden toegekend. De Raad merkt nog op dat het loutere feit dat de gemeente documenten heeft aanvaard en de aanvraag heeft doorgestuurd naar de verwerende partij geen bindende gevolgen heeft voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij kan de bewijslast niet doorschuiven naar de verwerende partij of de gemeente en kan niet ernstig voorhouden dat de gemeente of de verwerende partij in het kader van een aanvraagprocedure bijkomende stukken diende op te vragen bij de aanvrager. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij overigens nalaat te verduidelijken welke stukken – andere dan het bewijs van het bestaan van een ziektekostenverzekering - zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht haar hiernaar gevraagd zijn. Dat de verwerende partij haar niet naar bijkomende stukken zou hebben gevraagd om niet buiten termijn op de aanvraag te moeten antwoorden betreft een loutere toespeling van de verzoekende partij waarvan geen enkel bewijs wordt geleverd.

Zoals de verwerende partij opmerkt volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen bewijs van een ziektekostenverzekering heeft overgemaakt – motief dat door de verzoekende partij niet wordt weerlegd - om te beslissen tot de weigering van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid 5° van de vreemdelingenwet. Daar deze bepaling voorziet in cumulatieve voorwaarden is het betoog gericht tegen de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen niet dienend, nu reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij op goede gronden oordeelde dat aan de voorwaarde omtrent de ziekteverzekering niet is voldaan. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

Het feit dat de verwerende partij daadwerkelijk het hoederecht zou uitoefenen over haar zoon, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Evenmin doet het ter zake dat de verzoekende partij geen gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn. Deze onderdelen van het betoog zijn niet van aard de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verwerende partij onderzoekt vervolgens blijkens de bestreden beslissing in de tweede plaats of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid 4° van de vreemdelingenwet om als vader van een burger van de Unie haar zoon te komen vervoegen. De verwerende partij wijst er terecht op dat in dit geval van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij het bewijs levert dat zij ten laste is van haar zoon. Zij oordeelt dat in voorliggende zaak op grond van de voorgelegde stukken echter niet kan worden besloten dat de verzoekende partij ten laste is van haar zoon.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op het gestelde in de bestreden beslissing dat een minderjarige, zelfs al zou hij vermogend zijn, het niet aan hem is om dit vermogen te beheren en dus bijvoorbeeld een volwassene ten laste te nemen overeenkomstig artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek, is het middel gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De verzoekende partij weerlegt immers niet dat geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij ten laste valt van haar minderjarige zoon. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat enkel loonbrieven werden voorgelegd van de moeder van de zoon van de verzoekende partij. De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij toont niet aan over welk vermogen haar zoon dan wel zou beschikken.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek het volgende bepaalt:

“Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.

Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Oefenen de ouders het gezag over de persoon van het kind niet gezamenlijk uit, dan heeft alleen de ouder die dat gezag uitoefent, het recht om de goederen van het kind te beheren en het kind te vertegenwoordigen, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

De andere ouder behoudt het recht om toezicht te houden op het beheer. Met dat doel kan hij bij degene die het gezag uitoefent of bij derden alle nuttige informatie inwinnen en zich in het belang van het kind tot de [1 familierechtbank]1 wenden.”

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, betekent het feit dat de ouders de goederen van hun minderjarige kinderen beheren geenszins dat zij automatisch ten laste vallen van deze kinderen.

Het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie hanteert van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek is gelet op het voorgaande niet dienstig.

De Raad ziet verder niet in waarom de verzoekende partij de verwerende partij verwijt niet te begrijpen wie de referentiepersoon is, zichzelf of haar kind. Immers blijkt duidelijk uit de motieven dat in beide onderzochte hypothesen het kind de referentiepersoon is. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist of in twijfel getrokken. Zij behandelt de aanvraag van de verzoekende partij die een verblijf van meer dan drie maanden beoogt in functie van haar minderjarig kind, zodat geenszins onduidelijkheid bestaat over de identiteit van de referentiepersoon. Nergens laat de verwerende partij uitschijnen dat de verzoekende partij, de aanvrager zelf, als de referentiepersoon dient te worden beschouwd in functie waarvan een verblijfsrecht wordt gevraagd. De verzoekende partij zaait met haar betoog enkel verwarring terwijl de bestreden beslissing geen misinterpretatie toelaat.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Daargelaten de vraag of er in voorliggende zaak sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de

specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft maar slechts de beslissing tot weigering van verblijf in functie van de minderjarige zoon van de verzoekende partij. De verzoekende partij concretiseert niet waarom zij meent dat deze beslissing een inbreuk uitmaakt op haar gezinsleven. Niets staat haar in de weg een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen indien zij meent te voldoen aan de voorwaarden hiertoe bepaald. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het grondgebied binnen te komen en er te verblijven, zolang zij maar voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke verwijdering om zich in de regel te stellen betekent geen inbreuk op haar gezinsleven. De verzoekende partij toont niet anders aan. Verder toont zij niet aan dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen vergezellen. Zij toont geen concrete hinderpalen aan die beletten het gezinsleven elders uit te bouwen of te bestendingen. Voorts blijkt geenszins uit de bestreden beslissing en voorgaande bespreking dat de verwerende partij gezinshereniging als ouder met een Europees kind uitsluit. Het feit dat aan het verblijf van ascendenten van Europese onderdanen voorwaarden worden gesteld, schendt op zich niet het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

In zoverre de verzoekende partij het evenredigheidsbeginsel geschonden acht, laat dit de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU